

Gặp Sắc Nảy Lòng Tham

Contents

Gặp Sắc Nảy Lòng Tham	1
1. Chương 1: Công Khai Yêu	1
2. Chương 2: Mưu Kế	3
3. Chương 3: Động Tình	6
4. Chương 4: Bị Thương	8
5. Chương 5: Nhớ Nhưng	10
6. Chương 6: Nắm Tay	12

Gặp Sắc Nảy Lòng Tham

Giới thiệu

Một nữ sinh nhìn thấy một nam sinh đẹp trai thì đã nghĩ cách giành được anh ta. . . Lần đầu tiên C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-sac-nay-long-tham>

1. Chương 1: Công Khai Yêu

1.

Lần đầu tiên Cảnh Lâm Lâm nhìn thấy Thành Vu Tư thì đã thích anh, nói chính xác, đó là một màn gặp sắc nảy lòng tham.

Vào đại học A đã gần một năm, Cảnh Lâm Lâm ưa thích món phở ở đây. Ngày đó, cô mua một bát phở thịt băm. Thịt băm nhỏ vụn (thịt mỡ chiếm đa số) xếp chồng ở phía trên mặt phở rộng lớn, giống như ngọn núi nhỏ, trên mặt nước lèo nổi một lớp váng mỡ lóng lánh. Cảnh Lâm Lâm bỏ thêm rất nhiều ớt và giấm vào trong bát, vui vẻ bưng bát lên tìm chỗ ngồi ăn. Bởi vì ăn nhanh quá, nước lèo văng khắp nơi, toàn bộ văng trên người nào đó ngồi đối diện.

Thành Vu Tư lấy khăn giấy lau mặt, gương mặt không biến sắc nhìn Cảnh Lâm Lâm.

Cảnh Lâm Lâm cảm giác được có người nhìn cô, vừa ngẩng đầu cô trông thấy Thành Vu Tư đang nhíu mày, có chút tức giận không tỏ rõ. Cảnh Lâm Lâm ngẩng người, không phải sợ, mà là kinh động. Mọi người, nam sinh làm sao có thể trưởng thành như vậy? Còn không để nữ sinh chúng tôi sống!

Chẳng trách Cảnh Lâm Lâm chưa thấy qua việc đời, bộ dạng của Thành Vu Tư quả thực có điểm quá mức, ngũ quan tinh xảo, đường nét trong sáng mà không cứng đờ. Đôi mắt không to cũng rất hấp dẫn người, khoé mắt hơi hất lên như là vẽ mắt, lúc bạn trông thấy anh, sẽ luôn có ảo giác bị cám dỗ. Làn da cũng nhẵn nhụi trắng nõn, Cảnh Lâm Lâm nhất thời cảm thấy mặt mình giống giấy nhám, thật bề mặt à!

Cảnh Lâm Lâm choáng váng, câu đầu tiên thốt ra không phải “Tôi xin lỗi”, mà là: “Anh dùng kem dưỡng da gì vậy?”

“Nhàm chán!” Thành Vu Tư cúi đầu ném ra hai chữ này, rồi đứng lên rời khỏi, ngay cả một ánh mắt cũng không bỏ thí cho Cảnh Lâm Lâm.

Cô nhìn thấy bóng dáng thon dài của anh mà ngẩn người. Lúc này, có người vỗ vai cô. “Cảnh Lâm Lâm? Cảnh Lâm Lâm?”

Phương Duệ vươn tay quơ quơ trước mặt Cảnh Lâm Lâm, nha đầu kia làm sao vậy, hồn đâu rồi?

Phương Duệ nhìn theo ánh mắt của Cảnh Lâm Lâm, nhất thời hiểu rõ. Anh ta ngồi bên cạnh cô, nói: “Tớ biết cậu ta.”

Linh hồn của Cảnh Lâm Lâm trở về, kéo mạnh cánh tay Phương Duệ mà lắc lắc: “Anh ấy là ai vậy, anh ấy là ai vậy, anh ấy là ai vậy...”

Phương Duệ cười hì hì nhìn Cảnh Lâm Lâm, “Thế nào, động lòng?”

Cô cảm nắm đấm, híp mắt nói: “Tớ nhất định phải biến anh ấy thành của tớ, hoặc là biến tớ thành của anh ấy!”

Phương Duệ hừ một tiếng, “Cậu có thể rụt rè một chút không, đừng giống như lưu manh... Ai da em sai rồi, chị cả! Chị không phải lưu manh, chị là thổ phỉ...”

2.

Cảnh Lâm Lâm là loại bại hoại thà rằng ủy khuất người khác chứ tuyệt đối không ủy khuất chính mình, bởi vậy cô có chuyện gì cũng không giấu trong lòng, thích nói ra với mọi người bày mưu tính kế. Nhưng đối với việc Cảnh Lâm Lâm theo đuổi Thành Vu Tư, quần chúng khắp nơi lại không xem trọng. Phương Duệ chính là người đầu tiên đứng ra phản đối, anh chàng này từ trung học đến đại học luôn luôn bị Cảnh Lâm Lâm đối xử không có nhân đạo, từ không quen đến quá quen rồi lại đến mức không rời không bỏ, đã trôi qua một quá trình dài dòng.

Phương Duệ cho rằng Thành Vu Tư lai lịch không rõ ràng, hành tung quỷ dị, tính tình cổ quái... Tóm lại là một người chỉ có thể rời xa. Câu trả lời của Cảnh Lâm Lâm là trực tiếp dán một miếng băng dán to lên miệng Phương Duệ...

Sau đó là chị em trong phòng ngủ, mọi người quen biết nhau không bao lâu, không nỡ trực tiếp đả kích Cảnh Lâm Lâm, nhưng uyển chuyển nói với cô, người theo đuổi Thành Vu Tư nhiều lắm, lời nói ám chỉ là các chị đây muốn có cơ hội lâu rồi!

Những lời của bọn họ, Cảnh Lâm Lâm đều hiểu rõ.

Thành Vu Tư, nam, 18 tuổi, sinh viên năm thứ nhất khoa toán đại học A. Chòm sao không rõ, nhóm máu không rõ, sinh nhật không rõ. Sở trường là bóng rổ và toán học, còn hiểu một chút âm nhạc. Thích chơi cờ vây và cờ vua, hiện này chỉ tham gia câu lạc bộ cờ vua, nghe nói ngày đầu tiên gia nhập đã đánh thắng câu lạc bộ tới bởi, đương nhiên cũng có người nói trình độ của vị trưởng câu lạc bộ kia thật sự vẫn chưa ra tay.

Dù nói thế nào, người này cũng thuộc loại trí dũng song toàn tài nghệ không ai bằng, hơn nữa còn có khuôn mặt thiên hạ đều cảm ghét, vô cùng hấp dẫn đào hoa, xem ra rất khó theo đuổi: $+\infty$.

Cảnh Lâm Lâm đọc xong bản báo cáo điều tra này, khi đọc được ký hiệu cuối cùng kia thì có phản chán nản. Số dương vô cực, số dương vô cực! Đây xem như là khinh bỉ cô rồi? Tể nhị nhĩ...

Dù nói thế nào, Cảnh Lâm Lâm nhất định quen Thành Vu Tư. Đương nhiên quá trình theo đuổi này đoán chừng thống khổ hơn thi vào trường cao đẳng. Cảnh Lâm Lâm là một người tầm thường, đương nhiên không nghĩ ra phương pháp tao nhã gì đó, mà Thành Vu Tư từ năm 13 tuổi đã bắt đầu bị người ta theo đuổi, anh đã luyện thành thếp. Cách theo đuổi kém chất lượng VS kỹ xảo từ chối thành thạo, trận quyết đấu này hình như không cần lo lắng...

Ví dụ như, Cảnh Lâm Lâm trăm phương nghìn kế hỏi thăm sinh nhật của Thành Vu Tư, cô tặng bánh ngọt tặng quà, kết quả Thành Vu Tư ném một câu “Cô không nhớ lầm”, rồi trả lại. Trên thực tế tình báo của cô là chính xác, thế nhưng Thành Vu Tư cũng chẳng phủ nhận là không phải?

Lại ví dụ như lúc Thành Vu Tư chơi bóng, Cảnh Lâm Lâm sẽ vui vẻ đi đưa nước ngọt hay là nước trái cây, kết quả Thành Vu Tư kinh ngạc nhìn cô, “Ngày hôm qua trên TV phát tin tức về vấn đề chất lượng của loại đồ uống này phải không?” Vì thế bàn tay đang vươn ra của cô lại rút về.

Lại như Cảnh Lâm Lâm nhiều lần chạy lên lầu trường học tìm Thành Vu Tư, muốn cùng anh tự học, kết quả anh lại nói với cô, nghe nói ở đây sắp có lớp học / có lớp dạy kèm toán / hợp câu lạc bộ, tôi đã tới rồi... Đương nhiên, anh chỉ là nghe nói, lại không nói nhất định như thế nào, anh không có khả năng ảo giác sao...

Theo đuổi một tháng, Cảnh Lâm Lâm chẳng có chút tiến triển nào. Cô nắm chặt áo của Phương Duệ ra sức lúc lắc, vô cùng đau đớn nói: “Không phải quân ta không có năng lực, mà là quân địch rất xảo quyệt!”

Phương Duệ mặc cô kéo, trong thanh âm lười biếng lộ ra vẻ đắc ý, “Đã sớm nói với cậu, đừng uống phí sức lực.”

Cảnh Lâm Lâm: “Tớ mặc kệ, tớ nhất định phải theo đuổi được Thành Vu Tư, tớ nhất định phải theo đuổi được Thành Vu Tư!”

Lúc cô nói những lời này, Thành Vu Tư vừa lúc đi ngang qua, thanh âm của Cảnh Lâm Lâm vừa giòn giã lại to tiếng, trong vòng phạm vi 100 mét đều có thể nghe được. Thành Vu Tư dừng bước chân, đứng ở dưới bóng cây nhìn cô. Cô đứng dưới đèn đường, mặc một chiếc váy công chúa màu trắng, tóc xoã ra, đôi mắt rất to, cả người giống như một búp bê vải cỡ lớn. Thẳng thắn mà nói, bộ dạng của cô nhìn rất đẹp, chẳng qua toàn thân cô lộ ra vẻ sinh động của một đứa bé trai, giống như một trận lửa làm cho người ta không dám đến gần.

Thành Vu Tư sờ mũi, không rõ chính mình đang miên man suy nghĩ cái gì.

2. Chương 2: Mười Kế

3.

Cảnh Lâm Lâm rốt cuộc bị ép đến sứt ruột, cô là một người có tính tình nóng nảy, nếu chiến đấu vòng vèo đầy bụi đất, chỉ bằng trực tiếp tấn công chính diện. Bởi vậy, một ngày nào đó Thành Vu Tư học xong liền bị chặn trên đường, cách thức của Cảnh Lâm Lâm trước sau như một đầy bạo lực.

Ngày đó tâm tình của Thành Vu Tư không tệ, anh chạy xe đạp không nhanh không chậm, ở trong đầu tính toán công thức của đề bài tập nào đó. Khi sắp đến giao lộ, Cảnh Lâm Lâm đột nhiên xông ra, hai cánh tay mở rộng, chặn đường của anh. Thành Vu Tư thắng xe gấp, cuối cùng bánh xe ma sát đến chân của Cảnh Lâm Lâm.

Anh vừa sợ vừa giận, người này sao lại thế này! Nếu thật đụng vào cô thì làm sao bây giờ? Cho dù không quá đáng ngại, để lại vết sẹo cũng không tốt? Thành Vu Tư liếc mắt nhìn bắp chân trắng như tuyết của Cảnh Lâm Lâm, tư duy hơi mơ hồ.

Cảnh Lâm Lâm mở to mắt nhìn thẳng anh, “Thành Vu Tư, em thích anh!”

Thành Vu Tư: “...”

Câu thích này phát ra đã đè nén câu trách cứ sắp thốt lên của Thành Vu Tư. Anh có chút buồn bực, nhưng ở mặt ngoài ra vẻ bình tĩnh. Anh nghiêng đầu đánh giá Cảnh Lâm Lâm, “Sau đó thì sao?”

“Ồ...” Cô thật không biết trả lời thế nào. Vốn cô chờ bị cự tuyệt, sau đó kích động tỏ vẻ chính mình kiên quyết không bỏ cuộc, hay gì đó đại loại thế, kết quả những lời này sắp đến miệng, Thành Vu Tư lại hỏi câu: Sau đó thì sao?

Sau đó...mình không nghĩ đến vấn đề này a...

Ý thức của Cảnh Lâm Lâm trong nháy mắt chập mạch.

Dáng vẻ ngẩn ngơ của cô khiến anh nghĩ tới một con thỏ anh từng nuôi. Con thỏ kia từng bị một con chó lớn dọa choáng váng, suốt ngày như là Cảnh Lâm Lâm hiện tại, ngây ngốc, ngơ ngác, mấy ngày nay Thành Vu Tư sắp cười đến chết.

Anh phát hiện ý nghĩ của mình lại trôi quá xa, mau chóng kéo trở về. Anh không nhìn Cảnh Lâm Lâm nữa, mà đẩy xe bỏ đi. Khi đi xa vài chục bước, Cảnh Lâm Lâm ở đằng sau đột nhiên hô to về phía anh: “Sau đó sớm muộn gì có một ngày anh cũng sẽ thích em!”

Thành Vu Tư quay đầu lại đáp: “Vậy chờ xem đi!”

Lần đầu tiên anh cười với cô. Nhưng cô không chú ý tới nụ cười của anh, tất cả sự chú ý của cô đều trên xe đạp của anh. Trong đầu Cảnh Lâm Lâm đột nhiên hiện lên một chủ ý. Dừng trí, đứng, phải dừng trí!

Vào một đêm nguyệt hắc phong cao, kế hoạch dừng trí với Thành Vu Tư tiến hành đầu vào đây. Cảnh Lâm Lâm cầm một cây đinh lớn dài hai tấc, đứng ở giữa một đồng xe đạp, rút cuộc tìm được chiếc của Thành Vu Tư. Cô cầm cái đinh lớn đâm vào, đâm vào...Đâm không vào!

“Ngu ngốc.” Phương Duệ kéo Cảnh Lâm Lâm, lấy ra một hộp đinh nhỏ và một cái búa nhỏ.

Cô đỏ mặt cười ròn ròn, “Cậu đủ chuyên nghiệp à!”

“Thế nào, sùng bái chưa?” Phương Duệ vừa nói, vừa đóng đinh vào lớp xe, chỉ chốc lát sau, đóng mấy cái đinh vào trong, không quên trêu chọc, “Lớp xe rất mới nha!”

Cảnh Lâm Lâm có chút ngượng ngùng, “Này...đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Phương Duệ nói xong, thừa dịp cô không chú ý mà nhét đinh vào một bên túi xách của cô.

4.

Thành Vu Tư rất sầu não cũng rất buồn bực, trên lớp xe đạp sao có nhiều đinh như vậy?

Cảnh Lâm Lâm làm bộ đi ngang qua, nhìn thấy anh râu rĩ, vì thế dừng cảm đứng ra, “Thành Vu Tư, anh sao thế, xe đạp không chạy được à?”

Anh liếc nhìn cô một cái, “Sao cô biết được?”

Cô hơi chột dạ, “Em...đoán...” May mà bây giờ là buổi tối, ngọn đèn xung quanh hơi mờ, bằng không sắc mặt hiện tại của cô đều nói rõ tất cả.

Anh không nói chuyện, cô cẩn thận hỏi: “Anh muốn dùng xe của em không?”

Thành Vu Tư: “Vậy cô chạy cái gì?”

Cảnh Lâm Lâm không nói, này này này, nhất định phải chính miệng em nói ra cho anh sao? Người ta rất rụt rè mà...

Thành Vu Tư hiểu được ý tứ của Cảnh Lâm Lâm. Hiện tại xem ra cũng chỉ có thể như vậy, ký túc xá cách trường học quá xa, anh cũng không muốn đi bộ trở về. Thành Vu Tư đi tới đỡ xe đạp của Cảnh Lâm Lâm, “Vậy thì cảm ơn cô.”

A ha ha ha...thành công, thành công! Cảnh Lâm Lâm ngồi ở ghế sau xe đạp, hưng phấn nắm chặt tay. Bước tiếp theo chính là vuốt vịn thắt lưng của anh, sau đó dán mặt lên lưng anh. Mấy quân sư quạt mo trong phòng ngủ nói, tứ chi tiếp xúc rất dễ dàng khiến nam sinh mềm lòng cũng động lòng!

Cảnh Lâm Lâm lén lút, nhẹ nhàng sờ thắt lưng của Thành Vu Tư.

Anh run lên, không kiểm soát được chiếc xe, hai người ngã vào trong bụi cỏ ở ven đường.

Cảnh Lâm Lâm hơi choáng váng, tình tiết vở kịch không phải giống thế này sao?

Anh hơi ngượng ngùng, “Tôi sợ nhột.”

Cảnh Lâm Lâm: “...”

Anh đứng lên, muốn kéo cô đứng dậy. Nhưng cô nằm trên mặt đất giả chết, biểu tình uể oải. Còn thiếu một chút, còn thiếu một chút! Kết quả người ta sợ nhột! Ha ha ha, sợ nhột!

Thành Vu Tư hơi buồn cười, “Đứng lên đi, xem thử có bị thương hay không.”

Những lời này nhắc nhở Cảnh Lâm Lâm, cô lập tức ôm đầu gối la lên, “A a a, chân em đau! Bác sĩ, bác sĩ ở đâu!”

Thành Vu Tư: “...”

Cảnh Lâm Lâm ngồi ở ghế sau, bấp chân lung lay, có vẻ rất thanh thản.

Thành Vu Tư đẩy xe đạp, bởi vì cô lắc lư bấp chân, giữ thăng bằng xe đạp hơi khó. Anh buồn bực, cô có đáng về bị thương chút nào đâu?

Tới bệnh viện trường, Cảnh Lâm Lâm nói hết lời, bác sĩ thậm chí không băng bó vết thương cho cô, còn trộn mắt xem thường tốt bụng nói với cô lần sau ngã mạnh chút rồi hãy trở lại.

Cô đau lòng, toàn thân cô chỉ có một chỗ bầm tím trên đùi có thể gọi là vết thương, dùng sức ấn vào nói đau. Bác sĩ nói qua vài ngày sẽ không sao.

Khổ nhục kể a khổ nhục kể a, một chút cơ hội sao cũng không để lại cho tôi sao...

Lúc cô đi tới, Thành Vu Tư đang ngồi trên ghế ở hành lang chờ cô. Anh ôm túi xách của cô trong ngực, cầm hộp nhỏ trong tay đang nhìn gì đó. Cái hộp kia trông rất quen mắt.

Cảnh Lâm Lâm đi qua, cô rút cuộc nhìn ra cái hộp nhỏ kia là gì... Là đinh, là đinh Phương Duệ đã dùng để gây án!

Thành Vu Tư ngẩng đầu nhìn cô. Cô muốn giải thích, nhưng nhìn thấy ánh mắt sáng tỏ của anh, cô liền không còn sức để giải thích.

Anh trái lại không tức giận, mà nói: “Tôi cứ tò mò, cô làm sao gắn đinh vào trong?”

Cảnh Lâm Lâm không biết dây nào bị chập mạch, gơ tay lên nhanh chóng làm động tác “đóng”, giả làm võ lâm cao thủ lạnh lùng, “Đóng vào.”

Anh nhú mày, “Dùng tay?”

“Vâng!” Cảnh Lâm Lâm khí khái cao ngất mà gật đầu thật mạnh.

Anh nắm tay cô lên, nhìn kỹ lòng bàn tay của cô. Cảnh Lâm Lâm cảm giác hình như có hai ngọn lửa hiện lên gò má của mình.

Thành Vu Tư ngẩng đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên cười cười, “Không tồi, rất đàn ông.” Nói xong anh buông tay cô ra.

Đàn...ông...Cảnh Lâm Lâm khóc không ra nước mắt.

3. Chương 3: Động Tình

5.

Tiết mục Cảnh Lâm Lâm theo đuổi Thành Vu Tư diễn biến vẫn y nguyên trong đại học A không lớn không nhỏ này. Bởi vì khí thế hùng hồn hơn nữa da mặt đủ dày, bởi vậy nhóm người xem Cảnh Lâm Lâm theo đuổi Thành Vu Tư thành một phái riêng.

Chẳng qua cho dù Cảnh Lâm Lâm dùng trí ra sao, trình độ về điểm này của cô ở trong mắt Thành Vu Tư chính là khoa con nít. Mỗi lần anh đều tùy cô náo động, đợi cô náo động xong cuối cùng không mặn không nhạt mà lật tẩy cô, thường thức vẻ mặt bất an áy náy của cô. May mà Cảnh Lâm Lâm không biết tư tưởng tối tăm đó của anh, bằng không sẽ học máu.

Rốt cuộc, Cảnh Lâm Lâm không chịu nổi nữa, dùng trí cũng không được! Không phải quân ta không có năng lực, mà là quân địch rất xảo quyệt, rất xảo quyệt, rất xảo quyệt...

Lúc Phương Duệ lại bị Cảnh Lâm Lâm túm góc áo lúc lắc, anh ta sờ đầu cô, cười đến đắc ý, “Vây buông tha đi. Nói thật phá vỡ một tảng đá như vậy, cho dù cậu theo đuổi được, cũng khó mà bảo vệ.”

Cảnh Lâm Lâm né đầu qua một bên, “Đi đi đi! Nếu không phải lần trước cậu giúp tôi lại hoá phiền phức à, tôi, tôi...”

Phương Duệ không lưu tình chút nào: “Cậu cái gì hả? Hai ba bốn năm lần cũng là tôi giúp thêm phiền ư? Cậu không phải bị đánh toi bởi à, kết quả ngay cả miếng băng dán cũng không vớ vết được, ha ha ha...”

Cô hung hăng đập anh ta một cước rồi chạy đi.

Được rồi, cho dù không hài lòng, Cảnh Lâm Lâm phải thừa nhận, Phương Duệ nói rất có lý. Thành Vu Tư chính là không thể sang bằng! À kiểm nghiệm sự hấp dẫn của một nữ sinh có bao nhiêu tiêu chuẩn!

Cảnh Lâm Lâm buồn rầu đá hòn đá nhỏ. Hiện tại chiêu bài trong đầu cô đều ra hết rồi, kết quả một lần chiếm ưu thế cũng không có, đây không phải có nghĩa là giá trị hấp dẫn của cô là mảnh vụn à?

Mợ nó, là một nữ sinh cô thật quá thất bại! Cảnh Lâm Lâm vừa tự ti vừa tự trách, sau đó đưa ra một quyết định. Tung chiêu cuối cùng, nếu còn không được, cô cũng hết cách chỉ có thể rút lui.

Lá bài cuối cùng của Cảnh Lâm Lâm chính là: thùù mị.

Tưởng tượng đến từ này, Cảnh Lâm Lâm rung mình trước tiên, cô lớn như vậy còn chưa “thùù mị” với ai đâu! Được rồi, vì tình yêu của cô, liều mạng thôi.

Bước đầu tiên “thùù mị” của cô là hiền lành. Tư tưởng của nam sinh đều khá truyền thống, nữ sinh hiền lành luôn luôn được hoan nghênh, đây là cách mà các quân sư quạt mo cung cấp cho cô. Nấu cơm tạm thời cô chưa làm được, giặt quần áo hay đại loại thế cô vẫn được. Đường nhiên giặt quần áo cho Thành Vu Tư không phải nói muốn giặt là người ta cho giặt, Cảnh Lâm Lâm phải động não.

Tại sân vận động đại học A cuối tuần có một trận bóng rổ, Cảnh Lâm Lâm đến chỗ ngồi của Thành Vu Tư, mang theo một chai nước ngọt chờ ở đó từ sớm. Thành Vu Tư dường như đã quen đi đâu cũng gặp cô, anh gật đầu với cô một cái, rồi ngồi ở bên cạnh. Cảnh Lâm Lâm trù tính nội dung thế này: cô “không cẩn thận” vẩy nước ngọt trên người anh, tiếp theo tiện tay bôi rồi vội vàng giúp anh lau, sau đó thì dứt khoát kiên quyết tỏ vẻ có trách nhiệm với việc này, tiếp theo có thể giúp anh giặt quần áo, sau đó Thành Vu Tư phát hiện Cảnh Lâm Lâm người này hiền lành, lương thiện, động lòng người, cuối cùng hai người sẽ hạnh phúc ở bên nhau, la la la...

Cảnh Lâm Lâm suy nghĩ, nhin không được cười hì hì hì ngây ngô. Thành Vu Tư quay đầu nhìn cô một cái, rồi hướng ánh mắt về trận đấu. Khoé miệng anh hơi nhếch lên, thầm nói câu, “Đồ ngốc.”

Tiếng hô xung quanh rất to, cô không chú ý tới anh nói gì. Cô phục hồi lại tinh thần, trông thấy anh đang chăm chú nhìn trận đấu, cô lén lút, lén lút, gơ tay cầm nước ngọt lên.

Nhưng cô không biết, tuy rằng ánh mắt anh nhìn sân bóng, nhưng toàn bộ lực chú ý đều ở Cảnh Lâm Lâm bên này. Lúc cô gơ nước ngọt lên, anh biết người này muốn làm gì, mặc dù anh không biết vì sao cô muốn

làm vậy. Cho nên, khi nước ngọt khó khăn lắm mới đổ ra, anh lại nghiêng người né tránh... Ah, chỉ xem như một phần né được, bởi vì áo anh không ướt, nhưng quần lại ướt.

Hơn nữa ướt ở chỗ kia a... Về mặt Thành Vu Tư như nứt ra, sớm biết vậy sẽ không né, bây giờ tốt rồi, khiến cho anh giống như không cầm được tiểu tiện o()o

Cảnh Lâm Lâm chẳng nghĩ nhiều như vậy, quần áo ướt có thể bắt đầu bước thứ hai. Đầu óc của cô như là thực hành một trình tự cố định, lấy khăn giấy giả vờ kích động mà lau cho Thành Vu Tư, vừa lau vừa đặc biệt thành khẩn nói “Xin lỗi anh”. Được rồi, kỳ thật cô hơi hoảng hốt, trong đầu trống rỗng.

Thành Vu Tư đột nhiên từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, sắc mặt ảm đạm đến đáng sợ, “Cô làm gì!”

Cô bị anh dọa choáng váng, “Em em em...”

Xung quanh bắt đầu có người nhìn về phía bọn họ, Cảnh Lâm Lâm đỏ mặt, cô cúi đầu, tâm trạng không vui về gì đấy. Không phải lau nước cho anh sao, cho dù anh biết em cố ý cũng không đến nỗi như vậy chứ...

Thành Vu Tư không hề nhìn cô, xoay người bỏ đi. Nếu lúc này Cảnh Lâm Lâm ngẩng đầu nhìn anh thì sẽ phát hiện bước chân của anh gấp gáp, giống như là chạy trốn.

Thành Vu Tư đi rồi, xung quanh Cảnh Lâm Lâm khôi phục lại sự yên lặng. Cô cảm thấy hôm nay Thành Vu Tư có chút kỳ lạ, theo đạo lý, chuyện quá đáng hơn cô cũng đã làm rồi, nhưng không thấy anh phát hỏa lớn như vậy à? Thành Vu Tư người này tuy lạnh lùng, nhưng rất có giáo dục, cho dù gặp người đáng ghét cũng sẽ duy trì vẻ lịch sự.

Ánh sáng chợt loé trong đầu cô, hình như cô nắm phải thứ gì đó. Mợ nó, vừa rồi cô quả thật lau nước ngọt cho anh, nhưng cô lau ở đâu nhỉ? Đó là chỗ riêng tư nhất của nam sinh đấy, Cảnh Lâm Lâm này là đầu heo!

Khuôn mặt cô nóng rần, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi. Cô phi lễ với Thành Vu Tư! Ngay cả tay anh cô còn chưa chạm đến, lại đụng phải chỗ nhạy cảm như vậy! Phương Duệ nói đúng, cô quả nhiên là lưu manh!

Hiện tại Thành Vu Tư nhất định đang giận cô, anh khẳng định ghét cô chết mất!

Cảnh Lâm Lâm đoán đúng phân nửa. Thành Vu Tư đúng là tức giận, chẳng qua anh đang giận chính mình.

Anh quay về phòng ngủ vọt vào tắm rửa, thay quần áo, sau đó ngồi trước bàn học ngẩn người. Khi này Cảnh Lâm Lâm chạm vào anh một cái, anh liền, liền...

Nghĩ lại trường hợp vừa rồi, trong lòng Thành Vu Tư lại dâng lên cảm giác khô nóng, anh muốn ép dòng lửa nóng này trở về, nhưng vô dụng. Thành Vu Tư lại chạy vào phòng tắm, quần áo chưa kịp cởi ra mà trực tiếp mở vòi phun nước, sau khi gội nước lạnh anh mới cảm thấy bình tĩnh một chút.

Thành Vu Tư ngược lại không cảm thấy gì, nhưng người trong phòng tắm nhìn thấy mà ngẩn ngơ. Hiện tại trong phòng tắm có hai người, một trong số đó lắp bắp hỏi Thành Vu Tư: “Cậu...cậu sao lại...không cởi quần áo?”

Gương mặt anh không biến sắc mà trả lời: “Quên rồi.” Nói xong anh lau nước trên mặt, nghênh ngang đi ra phòng tắm.

Hai người trong phòng tắm vô cùng chấn động kinh ngạc.

A: “Đây là Thành Vu Tư của khoa toán.”

B: “Thiên tài lúc nào cũng không giống người thường, bội phục.”

A: “Hoá ra tớ không phải thiên tài là vì khi tắm rửa tớ không mặc quần áo.”

B: “...”

4. Chương 4: Bị Thương

6.

Hiện tại Cảnh Lâm Lâm không biết phải đối mặt với Thành Vu Tư như thế nào. Cô muốn nói lời xin lỗi với anh, nhưng lại không biết nói sao. Thật xin lỗi, em không phải cố ý phi lễ anh? Không thì nói thế nào chứ...

Chuyện này cô cũng ngại nói với người khác, chuyện mất mặt thế này nên để nó vĩnh viễn chôn trong lòng của đương sự đi. Bởi vậy, khi Phương Duệ nhìn thấy Cảnh Lâm Lâm ngậm miệng không đề cập đến Thành Vu Tư, anh ta cảm thấy ngạc nhiên.

Cô bơ phờ trả lời: “Nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị đợt tấn công tiếp theo.”

Phương Duệ kích thích cô: “Cậu tấn công lâu như vậy, không phải một cục gạch cũng chẳng đụng đến kẻ địch ư?”

Cảnh Lâm Lâm nghĩ thầm, tôi đụng đến cái gì, nói ra sẽ hù chết cậu.

Vì để Cảnh Lâm Lâm giải sầu, Phương Duệ đưa cô đến sân banh. Anh ta chỉ vào cầu môn mới nói, cậu đứng đây đừng nhúc nhích là được, yên tâm đi bọn rác rưởi của khoa toán không thể đá đến đâu.

Khoa toán...Cảnh Lâm Lâm lạnh lùng mình, “Vậy Thành Vu Tư không đến đây chứ?”

“Không đến, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta đá banh.” Phương Duệ nói xong liền chạy ra sân banh. Anh ta cũng không suy nghĩ, Cảnh Lâm Lâm bất động ở cầu môn định giải sầu bằng gì.

Cảnh Lâm Lâm nhàm chán dựa vào trước cột cầu môn, nhìn thấy Phương Duệ chạy tới chạy lui ở đằng trước, giống như con ngựa không biết mết. Cô nhàm chán ngáp một cái, ngáp được một nửa thì đột nhiên khản trương.

Thành Vu Tư! Chẳng phải anh không đá banh sao...

Thành Vu Tư quả thật thích bóng rổ hơn đá banh một tí, nhưng điều này không có nghĩa là anh sẽ không đá. Hôm nay anh vốn định đi bộ tại sân thể dục, thuận tiện cẩn thận suy nghĩ một số vấn đề. Ví dụ như, gần đây vì sao Cảnh Lâm Lâm trốn tránh anh, anh bị phi lễ cũng chưa nói gì cả; lại tỷ như Cảnh Lâm Lâm không dây dưa với anh nữa thì anh nên vui mới phải, nhưng bây giờ làm sao cũng không vui được nhỉ? Trong đầu luôn như có thứ gì bị lấy đi, trống trơn...

Khi Thành Vu Tư cẩn thận suy nghĩ những điều này còn khó hơn đề bài toán nhiều, thì anh nhìn thấy Cảnh Lâm Lâm đứng ở cầu môn, ánh mắt không rời khỏi một bóng dáng nào đó ở trước sân.

...Phương Duệ. Thành Vu Tư hí mắt. Anh biết người này, cũng biết hình như anh chàng này luôn có lòng thù địch đối với anh. Hiện tại anh hình như có phần hiểu được lòng thù địch này đến từ chỗ nào.

Thành Vu Tư khó hiểu mà có chút giận dữ. Đúng lúc này, người bên khoa toán cũng thấy Thành Vu Tư, vừa lúc bọn họ thiếu người, liền gọi Thành Vu Tư hỏi anh có tới hay không.

Anh dứt khoát đồng ý.

Sau khi trông thấy Thành Vu Tư, Cảnh Lâm Lâm muốn chạy, nhưng cảm thấy như vậy là không có trách nhiệm. Cô nhanh chóng bình tĩnh, dù sao đối phương vốn không đến, Thành Vu Tư nhiều lắm là nhìn cô từ xa, cũng không xông lên hành hung cô. Chỉ cần cô căng da mặt, lúc chấm dứt chạy nhanh, tất cả vấn đề không còn là vấn đề.

Nhưng cô xem nhẹ trình độ của Thành Vu Tư, chính xác mà nói tất cả mọi người đều xem nhẹ anh. Anh chàng này nếu có thù oán với ai thì liền không chịu đựng, dẫn trái banh xung đột trái phải. Nhưng phòng thủ của bọn người Phương Duệ rất mạnh, một mình Thành Vu Tư khó có thể phá vỡ. Anh đang nóng nảy, lại nhìn thấy Cảnh Lâm Lâm thả lỏng dựa vào cột cầu môn, còn cúi đầu gửi tin nhắn, không để mắt đến anh chút nào.

(__) Quả thật rất đáng giận!

Thành Vu Tư sút một đường dài, trái banh bay qua hướng đến cầu môn. Nhóm hậu vệ chạy nhanh tới đó, nhưng trái banh ở không trung đột nhiên chệch một góc độ, bay thẳng đến Cảnh Lâm Lâm.

Phương Duệ nhìn về phía cô hô to: “Cảnh Lâm Lâm mau tránh ra!”

Thành Vu Tư cũng sốt ruột, anh không ngờ trái banh có thể hướng đến Cảnh Lâm Lâm, nói rằng cô ngốc này không biết tránh sao?

Được rồi, vĩnh viễn đừng dùng lối suy nghĩ của nam sinh để tự hỏi hành vi của nữ sinh. Cảnh Lâm Lâm đang ngăn người gửi tin nhắn, có thể trông cậy vào sự cảnh giác và bản lĩnh vận động viên của cô sao?

Vì thế, trong sân thể dục rộng lớn, một tiếng thảm thiết như nữ quỷ gào thét lướt qua trời cao...

7.

Cảnh Lâm Lâm nằm trên giường bệnh, cô rốt cục bị thương, khổ nhục kế a khổ nhục kế a, cuối cùng ngài đã bằng lòng lộ diện.

Ngoại trừ chảy chút máu mũi thì cô không có vết thương bên ngoài, ngay cả bác sĩ cũng khen cô rắn chắc, ngã thế nào cũng không ngã hỏng được. Cảnh Lâm Lâm rất kinh ngạc, nói như vậy cũng có thể dùng để khen người khác sao.

Nhưng vì để an toàn, cô phải quan sát cả đêm. Phương Duệ rất nể mặt mà rời khỏi trước, hiện tại trong phòng bệnh chỉ còn lại Cảnh Lâm Lâm và Thành Vu Tư.

Hai người đều cảm thấy có chút xấu hổ, không biết nói cái gì. Nhưng ánh mắt của Cảnh Lâm Lâm sáng ngời trong suốt nhìn chằm chằm Thành Vu Tư, nhịp tim ngày càng nặng nề.

Thành Vu Tư hắng giọng, đánh vỡ yên lặng trước tiên, “Tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Cảnh Lâm Lâm: “Em xin lỗi, em cũng không phải cố ý đâu.”

Thành Vu Tư nghiêng đầu, trên mặt hơi đỏ ửng.

Cảnh Lâm Lâm cho rằng hình như mình nói sai. Cô rõ ràng chân thành áy náy, sao lại giống như một tên lưu manh. Chẳng lẽ trời sinh cô có tiềm chất này?

Thành Vu Tư đột nhiên cười cười, cúi đầu nhìn Cảnh Lâm Lâm, “Ừm, không sao.” Khoé mắt anh vốn hơi cong lên, lúc cười lại càng sâu, trên khoé mắt đuôi lông mày đều là vẻ phong tình, trái tim nhỏ bé của Cảnh Lâm Lâm bắt đầu đập loạn. Anh chàng đẹp trai, đừng dụ dỗ người ta như vậy chứ!

Hai người lại không nói lời nào, chỉ mở to mắt nhìn nhau. Bầu không khí hơi tế nhị. Cảnh Lâm Lâm rốt cuộc thông minh, nói: “Thành Vu Tư, anh có thể hôn em một cái không?”

Thành Vu Tư sửng sốt, không biết nói tiếp thế nào. Theo đạo lý anh nên cự tuyệt, hai người bọn họ lại không phải là mối quan hệ kia, sẽ không làm loại chuyện không minh bạch. Nhưng trên tình cảm, trông thấy ánh mắt đầy chờ mong của Cảnh Lâm Lâm, Thành Vu Tư lại do dự.

Cảnh Lâm Lâm nhắm mắt lại, giọng nói êm ái, cực kỳ giống động vật nhỏ làm nũng, “Chỉ một cái, coi như là bồi thường của việc hôm nay được không? Chảy máu mũi đau lắm!”

Ngoài mặt anh vẫn không nhúc nhích, nhưng trong đầu óc, lý trí và tình cảm đã tranh cãi rối tung lên. Cái lộn a cái lộn, rốt cục tình cảm chiến thắng lý trí. Thành Vu Tư khom lưng, một tay chống giường bệnh, chậm rãi cúi đầu đến gần.

Cảnh Lâm Lâm nằm im lặng, hô hấp đều đều.

Thành Vu Tư kinh ngạc, “Cảnh Lâm Lâm? Cảnh Lâm Lâm?”

Cô không trả lời... Cô đang ngủ.

Thành Vu Tư đứng dậy, mặt đen nghiêm nghị mắng tiếng “Đồ ngốc”, rồi xoay người bỏ đi. Qua một lúc, anh lại quay về, trong tay còn có một đồng hồ ăn. Anh cũng không hiểu vì sao mình làm vậy, rõ ràng anh trốn cô còn không kịp đó. Nghĩ tới nghĩ lui, anh chỉ có thể giải thích là vì mình muốn chịu trách nhiệm, dù sao Cảnh Lâm Lâm bị thương là bởi anh mà ra.

5. Chương 5: Nhớ Nhung

8.

Thành Vu Tư vẫn đối với Cảnh Lâm Lâm không mặn không nhạt như cũ, nhưng ánh mắt anh bắt đầu càng hướng về cô, nhưng anh và cô không ai phát hiện cả. Thành Vu Tư không phát giác là bởi vì trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường, mà Cảnh Lâm Lâm... cuộc thi cuối kỳ đang tới gần!

Cảnh Lâm Lâm sắp học mấu. Đầu óc cô không coi là ngốc, nhưng mà học kỳ này cơ bản không để tâm học hành, trong đầu óc đều là Thành Vu Tư, hiện tại, báo ứng đến đây!

Vì ứng phó với môn số học nâng cao giết người vô hình, Cảnh Lâm Lâm ép buộc trưng dụng Phương Duệ, thằng nhóc này không biết cách giảng bài, nhưng lại có thể trả lời câu hỏi của cô rõ ràng, lãng phí tài nguyên thật đáng xấu hổ. Hai ngày này Cảnh Lâm Lâm và Phương Duệ gần như cột vào nhau, tự học, ăn cơm, lúc tự học xong thì Phương Duệ chở Cảnh Lâm Lâm trở về. Cô ngồi ở ghế sau có thói quen đóng đưa hai chân, Phương Duệ tỏ vẻ áp lực rất lớn, anh ta vừa chạy xe xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa độc địa trách cứ cô. Hai người cứ như vậy vừa ồn ào vừa cười rêu rao khắp nơi, thỉnh thoảng trông thấy Thành Vu Tư, Cảnh Lâm Lâm sẽ nhe răng cười với anh một cái, nụ cười này khiến cho anh có cảm giác ứng phó.

Thành Vu Tư đột nhiên cảm giác có chút không vui, anh cũng không biết loại cảm xúc này xuất hiện thế nào, tóm lại trong ngực như là có thứ gì đó nắm lấy anh, ngứa ngáy, đau đớn, không có cách trị.

Ngày đó kỳ thi chấm dứt, Cảnh Lâm Lâm liền bay về nhà. Thành Vu Tư không đi vội, anh đẩy xe đạp dạo quanh ở sân trường to lớn, trong đầu hơi trống rỗng, tinh thần không tăng lên được. Thành Vu Tư không biết cuối cùng là vấn đề ở chỗ nào. Anh chưa từng có loại cảm giác này, hơn nữa dùng logic mạnh mẽ của mình hình như không giải thích rõ ràng lắm.

Nghỉ hè ngắn ngủi mà dài lâu. Trải qua sự khuyên bảo của mẹ và Phương Duệ, trong kỳ nghỉ Cảnh Lâm Lâm thông suốt một chuyện. Cô phát hiện trên thế giới này có rất nhiều chuyện có thể cố gắng tranh thủ, chỉ riêng tình yêu. Hơn nữa, đôi khi bạn càng theo đuổi, người khác chạy trốn càng nhanh. Thà thế này, chỉ bằng thả người khác một con ngựa, coi như là thả mình một con ngựa.

Cảnh Lâm Lâm ngồi ở quảng trường trung tâm khu phố lạnh lẽo ngấm hoàng hôn, trong lòng cực kỳ bình tĩnh. Cùng lúc đó, Thành Vu Tư ở cách xa một ngàn km, lại không nhàn nhã như vậy. Anh đi thực tập tại công ty của ba mình, chọn một chức vụ bận rộn nhất, mỗi ngày còn chủ động tăng ca, buổi tối về đến nhà thật sự không còn sức lực nghĩ chuyện khác, tắm rửa xong liền nằm xuống ngủ. Mọi người trong công ty đều khen Thành Vu Tư hiểu biết, có chí vươn lên, sau này nhất định trở thành người tài, chỉ có bản thân anh hiểu được, anh không muốn để mình rảnh rỗi. Bởi vì một khi rảnh rỗi thì anh sẽ nghĩ đến Cảnh Lâm Lâm, nhớ tới cô lồng ngực liền đau nhói. Có đôi khi anh còn nhớ đến cảnh tượng Phương Duệ và Cảnh Lâm Lâm cười cười nói nói, lúc này Thành Vu Tư sẽ rất giận dữ, anh đã vì chuyện này mà ném vỡ vài cái chén, sau đó dứt khoát thay đổi đồ inox, ném thế nào cũng không hỏng. Ngã thế nào cũng không hỏng được? Vì sao câu này nghe quen tai như vậy? Thành Vu Tư sững sốt, đây không phải là lời nói mà bác sĩ hình dung Cảnh Lâm Lâm sao?

Lại là Cảnh Lâm Lâm!

EQ thấp như Thành Vu Tư bây giờ cũng thấy ra điểm không đúng. Anh lớn như vậy còn chưa bận tâm đến bất cứ người nào như thế, đây không phải có nghĩa là... Anh thích cô rồi?

Vì thế, buổi tối cuối cùng trước khi trở về trường, Thành Vu Tư mất ngủ. Anh không xác định mình thích Cảnh Lâm Lâm hay không, nhưng tưởng tượng đến lúc cô và anh thật sự ở bên nhau, nắm tay, hôn môi... Anh liền không đề nén được mà hưng phấn. Đây là thích nhỉ? Hả là vậy nhỉ?

Thành Vu Tư quyết định, chuyện thứ nhất phải làm khi trở về trường chính là nói với Cảnh Lâm Lâm, anh dự định theo đuổi cô!

9.

Ngày đầu tiên quay về trường, Cảnh Lâm Lâm gặp Thành Vu Tư ở căn tin.

Vẫn là một bát phở thịt băm lớn, vẫn là chàng thanh niên xinh đẹp khiến người ta tan nát cõi lòng. Khác biệt chính là, lần này Thành Vu Tư chủ động ngồi đối diện Cảnh Lâm Lâm.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định nói chuyện rõ ràng. Cô vốn muốn biến mất khỏi tầm mắt của Thành Vu Tư, nhưng tình tiết bị kịch không phải nói rõ kết quả sao? Bởi vậy cô cố lấy dũng khí:

“Em có lời muốn nói với anh.”

“Tôi có lời muốn nói với em.”

Hai người vậy mà đồng thời mở miệng, nói cùng lúc. Cảnh Lâm Lâm: “Vậy anh nói trước đi.”

Thành Vu Tư: “Em nói trước đi. Ưu tiên phái nữ.”

Cảnh Lâm Lâm: “Chuyện kia...Em không thích anh, không bao giờ thích nữa. Cho nên,” cô cố gắng cười chân thành, “Về sau em không quấy rầy anh nữa, anh chàng đẹp trai.”

Gương mặt anh trầm xuống, “Em nói cái gì?!”

Biểu tình này nằm ngoài dự đoán của cô, cô cho rằng ít nhất anh thở phào nhẹ nhõm mới đúng. Cảnh Lâm Lâm cảm thấy khó hiểu, cô gãi đầu, “Em nói, em không thích anh, anh tự do.” Không thể nói là em không đuổi kịp anh cho nên buông tha chứ? Như vậy rất mất mặt o()o

Anh trừng mắt nhìn thẳng cô, trừng đến mức trong lòng cô sợ hãi, không biết làm sao mình lại đắc tội anh. Cuối cùng về mặt anh cứng ngắc, không nói lời nào mà đứng lên bỏ đi.

Cảnh Lâm Lâm hơi khó hiểu: “Này, anh muốn nói gì với em thế?”

Thành Vu Tư cười tự giễu, nói cái gì? Có thể nói cái gì? Còn có thể nói được ư? Anh quay đầu nhìn cô một cái rồi lặng lẽ bỏ đi.

Đối với sự đoạn tuyệt của Thành Vu Tư, trong lòng Cảnh Lâm Lâm không vui vẻ gì, mặc dù cô hiểu được đây mới là Thành Vu Tư, anh nên làm như vậy. Cô cảm thấy cô xem như là thất tình, bởi vậy kéo Phương Duệ đi uống rượu giải sầu. Tửu lượng của cô không tốt lắm, não loạn xong lập tức say, Phương Duệ không nói gì. Anh ta kéo Cảnh Lâm Lâm vào nhà vệ sinh để cô nôn mửa, sau đó công cô ra khỏi quán cơm.

Kỳ thật đối với việc Cảnh Lâm Lâm thích Thành Vu Tư bao nhiêu, Phương Duệ rất rõ ràng, thậm chí còn rõ ràng hơn bản thân cô. Nhưng anh ta cho rằng cô và Thành Vu Tư căn bản không thích hợp. Thành Vu Tư người này có thể rất đào hoa, mà Cảnh Lâm Lâm lại là một nha đầu ngốc, tuyệt đối không có bản lĩnh giữ một người đàn ông như vậy ở bên cạnh lâu dài.

“Cho nên nói, đừng dùng thủ đoạn để tìm tình yêu.” Phương Duệ nói lời thắm thía dạy dỗ Cảnh Lâm Lâm ở trên lưng.

Thần trí của cô đã không rõ ràng, tới tới lui lui lặp lại một câu thế này, “Tôi không thích Thành Vu Tư, tôi thật sự không thích Thành Vu Tư.”

Phương Duệ cảm thấy buồn cười, nếu cậu thật sự không thích anh ta, không cần anh ta, cần gì phải nhấn mạnh mỗi lần chứ?

Cô bám riết không tha: “Tôi không thích Thành Vu Tư.”

Phương Duệ chọc cô: “Vậy cậu thích ai?”

Cảnh Lâm Lâm: “Tôi thích cậu.”

Phương Duệ vừa định nói thì trông thấy sắc mặt u ám của Thành Vu Tư đang nhìn bọn họ. Phương Duệ có chút khó hiểu, sao lại đến đâu cũng có thể gặp được thằng nhóc này vậy?

Vừa rồi lời nói của hai người, một chữ cũng không lọt vào tai anh, hiện tại anh rất tức giận, vô cùng tức giận. Anh biết mình không có lập trường để giận dữ như vậy, nhưng anh không thể không chế bản thân. Anh tiến lên kéo Cảnh Lâm Lâm, lớn tiếng nói: “Cảnh Lâm Lâm, không phải em thích tôi sao? Em thích tôi!”

Cô không phản ứng, nằm sấp trên lưng Phương Duệ, vẫn lẩm bẩm như cũ: “Tôi không thích Thành Vu Tư, một chút cũng không thích.”

Trái tim anh nguội lạnh, cảm thấy cả người không còn sức, cuối cùng anh buông tay.

Phương Duệ đứng lúc đã kích anh, “Người anh em, làm phiền nhường đường.”

Thành Vu Tư đứng không nhúc nhích.

Phương Duệ: “Hai người các cậu đã kết thúc rồi.”

6. Chương 6: Năm Tay

10.

Thành Vu Tư lại nằm mơ, ở trong mơ, Cảnh Lâm Lâm khóc lóc hỏi anh, vì sao không để ý tới cô.

Khi tỉnh lại anh cảm thấy trong lòng trống rỗng. Anh nằm bò trên bàn tại lớp học, nhìn giáo sư trên bục giảng mặt mày hớn hờ. Đây là lớp chuyên ngành anh thích nhất, nhưng hiện tại một chữ cũng không lọt vào lỗ tai anh.

Bên tai anh lại vang lên câu nói kia của cô: “Sau đó sớm muộn gì có một ngày anh cũng sẽ thích em!”

Liệu sự như thần a, Cảnh Lâm Lâm!

Thành Vu Tư cảm thấy mình không thể như thế này nữa, anh sẽ điên mất, nhất định sẽ. Anh suy nghĩ, nếu lúc trước Cảnh Lâm Lâm có thể theo đuổi anh, như vậy bây giờ vì sao anh không thể theo đuổi cô? Hạnh phúc cần chủ động tranh thủ, nó sẽ không từ trời rơi xuống.

Nghĩ đến đây Thành Vu Tư sáng tỏ thông suốt. Cảnh Lâm Lâm không thích anh? Có quan hệ gì chứ, anh nhất định phải làm cho cô thích anh lần nữa!

Thừa dịp lúc giáo sư viết bảng, anh ngênh ngang đi ra phòng học. Các sinh viên trong lớp đều liếc mắt, Thành Vu Tư cũng sẽ bỏ lớp sao? Hơn nữa bỏ đi phách lối như vậy!

Anh dùng tài khoản của Cảnh Lâm Lâm vào trang web trường, xem thời khoá biểu của cô. Lúc này cô hẳn là ở khoá học công cộng, chẳng biết cô có trốn học không. Thành Vu Tư cất điện thoại vào trong cặp sách, rồi sải bước về phía phòng học của cô.

Hôm nay Cảnh Lâm Lâm không trốn học, tình trường không được như ý, cô quyết định đặc ý trên phương diện học tập. Bởi vậy cô đặc biệt ngồi ở dãy ghế đầu, chớp đôi mắt to thật sự nghiêm túc lắng nghe giáo sư giảng bài, so với học sinh tiểu học còn chăm chỉ hơn.

Khi Thành Vu Tư xông vào lớp học thì thấy cảnh tượng này. Giáo sư tưởng sinh viên đến muộn, tuy rằng nhú mày nhưng cuối cùng không để ý tới anh. Thành Vu Tư ở trước mắt đông người, đi vào phòng học, kéo Cảnh Lâm Lâm ra ngoài. Cô còn chưa nghĩ đến vấn đề từ chối hay không, bước chân đã theo sau.

Trong phòng ồ lên một mảnh.

Thành Vu Tư kéo Cảnh Lâm Lâm chạy như bay, cô quả thật bị anh kéo đi. Cô đột nhiên cũng rất tức giận, cái này là chuyện gì a! Vừa mới quên anh được một chút thì anh tới cửa tìm em, không sợ em thú tính quá đáng sao!!!

Cảnh Lâm Lâm nổi giận, ôm một thân cây chết sống không chịu đi, “Anh, anh nói rõ ràng, rốt, rốt cuộc sao lại thế này?”

Thành Vu Tư gợn gàng dứt khoát: “Cảnh Lâm Lâm, anh thích em, TM (mẹ nó) anh thích em! Thích đến mức điên rồi!”

Cô hoảng sợ, nhất thời chưa tiêu hoá được lời nói có sức rung động như vậy, cô dựa vào cây, chờ người trả lời, “Anh...anh không vắn minh, a...”

Thành Vu Tư lười nói lời vô ích, anh trực tiếp hôn Cảnh Lâm Lâm.

11.

Hôm sau Thành Vu Tư khôi phục lại biểu tình mặt than đừng ai đụng vào tôi. Nếu không phải ngày hôm qua bị hôn kịch liệt, vết thương ngoài miệng bị cắn còn chưa mất đi, Cảnh Lâm Lâm thật sự sẽ nghi ngờ hôm qua có phải mình nằm mơ không.

Lúc này cô và anh nắm tay nhau đi bộ trong sân trường, đang chuẩn bị đi ăn cơm. Bọn họ thu hút rất nhiều sự chú ý, đương nhiên mục tiêu chính của người qua đường vẫn là Thành Vu Tư.

Cảnh Lâm Lâm cúi đầu nhìn tay của hai người nắm chặt với nhau, cô mỉm cười.

Thành Vu Tư đem tất cả động thái của cô vào trong mắt, khoé miệng anh cong lên.

Cảnh Lâm Lâm: “Thành Vu Tư, sao anh thích em vậy?”

Thành Vu Tư: “Anh thích cuồng ngược.”

Cảnh Lâm Lâm: “...”

Cô không phục, nói: “Như vậy, anh lặp lại lần nữa, anh thích em.”

Anh không nói chuyện.

Cảnh Lâm Lâm kéo tay anh lắc lư, “Nói, nói mau!”

Thành Vu Tư: “...Anh yêu em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-sac-nay-long-tham>